

[Bracher.]

er fremsat af kommunisterne, som ønsker arbejdsformidlingsfunktionen helt overdraget fagforeningerne, det andet af SF, som ønsker arbejdsformidlingen tilbage til fagforeningerne, hvorefter arbejdsformidlingskontorerne kan fungere som en slags sekretariat. Det kan forekomme lidt mærkeligt, at de socialistiske partier, der jo gerne ser alt under statens styre, her ønsker en statsstyret funktion tilbage til privat styre, men altså, som hr. Aage Frandsen nævner, med statstilskud.

Der har nok været adskillige fejl ved arbejdsformidlingens igangsætning og første år. Alt har jo en begyndelse, og intet begynder fuldkomment. Der har både fra arbejdside og arbejdsgiverside været ting, som man ikke fandt tilfredsstillende, men den slags kan rettes ved forhandling og god vilje, og er der vanskelige problemer, som ikke kan løses på laveste niveau, er der både arbejdsmarkedsnævnene og landsarbejdsnævnet, som man kan få ind i billedet. Og skulle der være noget i disse nævn, der ikke fungerer helt, som det skal, så er det jo også til at se på.

Det skulle være mærkeligt, hvis en institution, hvis oprettelse er vedtaget her i tinget med et stort flertal, skulle være helt udelig. Hr. Freddy Madsen udtaler i sin fremsættelse, at vi har et classesamfund, hvor statsmagten gang på gang griber ind i arbejdsmarkedets forhold. Er det nu helt rigtigt? Man kan ikke i dag kalde Danmark for et classesamfund i dette ords egentlige betydning. Der er i dette århundrede sket en så stor udjævning af befolkningen, så classesamfund og klassekamp ikke mere er virkelige begreber, men kun klicheer, som gør sig i en agitatorisk tale — og en sådan har man jo lov til at føre.

Den danske arbejderbefolkning føler sig stort set ikke som en klasse og slet ikke som en deklareret klasse, men lever et jævnt, borgerligt liv. Rigtignok er der grupper, som på grund af forskellige forhold ikke har det tilstrækkelige levestandard, men det er jo netop disse mennesker, vor gode sociallovgivning skal hjælpe på fode. Også her kan der være områder, hvor der må sættes mere ind for at hjælpe nødstedte, men det er jo de sager, som vi arbejder med på dette sted, og

der har allerede været flere gode lovforslag herom og kommer sikkert andre.

Det siges altså, at staten gang på gang har grebet ind i arbejdsmarkedets forholdene. Det er nu nok en overdrivelse. Ifølge love og overenskomster kan staten ikke gribe ind. De få gange, det er sket, har det været nødvendigt af hensyn til helheden, og flere gange er det sket under en arbejderregering og ved flertalsbeslutning her i tinget.

Men når disse to forslag fremsættes, synes de ikke at være særlig sagligt begrundet. Man må mere se dem som en uadventet manifestation af de to partiers ideologi. Mit parti kan ikke gå ind for de foreliggende forslag, som de er. Vi finder, at arbejdsformidlingen må være det rette sted at samle de områder, som er arbejdsmarkedets anliggender. Her kan koordinering finde sted, her har man den nødvendige ekspertise, det er et neutralt apparat, som der står i loven, og, som også ministeren sagde, et apparat, som ikke ensidigt varetager én parts ønsker, men som skal og må tage hensyn til helheden. Sker dette ikke, findes der altså klageinstanser.

I denne henseende vil vi gerne nævne Kristelig Fagforenings interesser. Det er ikke nogen stor fagforening, men en gennem mange år eksisterende, som på mange måder har været ude for en diskrimination. Vi ønsker, at denne fagforening behandles på lige fod med alle andre fagforeninger, og det tror vi sker bedst gennem arbejdsformidlingen. Her kan man tale om en deklassering, når man nægter et af denne fagforenings medlemmer, som tvinges over i LO, understøttelse i 12 måneder, til trods for at den pågældende har betalt sit bidrag til en statsanerkendt arbejdsløshedskasse. Det er et spørgsmål, som vi gerne vil tage op og bede ministeren se på.

Til arbejdsformidlingen er også knyttet erhvervsvejledning og, hvad der har stor betydning for skoleungdommen, erhvervspraktik. Som lærer ved en københavnsk skole ved jeg en hel del om erhvervspraktikens betydning. Siden den sidste skolelov blev gennemført, har jeg udelukkende været klasselærer for 8., 9. og 10. klasser — og først i den periode, de var frivillige, med et behageligt klima i klasserne; senere, efter den indførte tvungne 9-årige skolegang, med